

บทที่ 1

เพศสัมพันธ์ในสายเลือด: ว่าด้วยปฐมปุจฉา

“กิน ชี๊ ปี้ นอน” วลีสั้น ๆ ที่มักถูกใช้อธิบายถึงลักษณะธรรมชาติพื้นฐานประการหนึ่งของมนุษย์ ซึ่งกิจกรรมทั้งสี่ประการก็ไม่ได้มีความแตกต่างในเนื้อหาสาระไปจากสัตว์ประเภทอื่น (Postlethwait, 1991: chapter 12 - 13, 23) เพราะสิ่งมีชีวิตต้อง “กิน” อันหมายถึงการบริโภคอาหาร น้ำ และอากาศ เมื่อร่างกายได้รับอาหารเข้าไปก็จะเข้าสู่กระบวนการเพื่อแปรสภาพวัตถุดิบให้เป็นพลังงานหรือสารที่ร่างกายต้องการ สิ่งก็ตามมาก็คือ “ชี๊” หรือการขับถ่ายของเสียที่เกิดจากกระบวนการต่าง ๆ เพื่อการดำรงอยู่ของร่างกาย จึงหมายรวมไปถึงอุจจาระ ปัสสาวะ เหงื่อ หรือแม้กระทั่งลมหายใจที่ปล่อยออกมาผ่านกระบวนการวิธิต่างกันออกไปตามกลไกเฉพาะของกระบวนการ (Witherspoon, 1984) ลักษณะที่สามคือ “ปี้” ซึ่งเป็นคำโบราณ ตามความหมายดั้งเดิมหมายถึงการร่วมเพศเพื่อสืบพันธุ์ มักใช้กับสัตว์จำพวก นก เป็ด หรือไก่ (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2542: 700) แต่ได้มีการนำมาใช้กับมนุษย์และสัตว์ทั่วไปในระยะหลัง โดยหมายถึงการสมสู่ทางเพศ และสุดท้ายคือการ “นอน” หรือการพักผ่อนที่สิ่งมีชีวิตมีความจำเป็นจะต้องมีช่วงเวลาเพื่อให้อวัยวะต่าง ๆ ในร่างกายได้พักผ่อน อาจเป็นการหลับ หลุดนึ่ง หรือจำศีลแล้วแต่กรณีของสัตว์แต่ละชนิด

แม้มนุษย์จะต้องมีพฤติกรรม “กิน ชี๊ ปี้ นอน” หรือ “บริโภค ขับถ่าย สืบพันธุ์ พักผ่อน” (Selkurt, 1980) เช่นเดียวกับสัตว์ประเภทอื่น แต่เมื่อพิจารณาในมุมมองของวัฒนธรรม จะพบว่าประเด็นของการ “กิน” “ชี๊” และ “นอน” เป็นเรื่องที่สังคมยอมรับให้มีการพูดคุยกันอย่างเปิดเผยและมีวาทกรรม (discourse) ในลักษณะที่เป็นองค์ความรู้ในเรื่องดังกล่าวแพร่หลายอย่างมากมาย เช่น วิชาว่าด้วยโภชนาการ พลศึกษา นันทนาการ หรือสุขศึกษาอันแสดงถึงความเป็นผู้มีฐานคิดตามหลักวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ เรื่องเหล่านี้สามารถนำมาศึกษา ถกเถียง และแสดงทัศนะได้อย่างเปิดเผย และในบางครั้งเรื่องพวกนี้ได้กลายเป็นสิ่งที่ต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของรัฐที่กระทำผ่านวาทกรรมที่รัฐผลิตและ/หรือให้การยอมรับส่งเสริม อาทิ สุขบัญญัติที่มีอยู่หลายข้อซึ่งได้บัญญัติเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าว เช่น

- ต้องรับประทานอาหารเช้าให้ครบ 5 หมู่
- ต้องออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ
- ต้องถ่ายอุจจาระวันละ 1 ครั้ง
- ควรนอนหลับวันละ 6-8 ชั่วโมง

หรือ หลัก 4 อ. ของกระทรวงสาธารณสุข ที่กำหนดว่าร่างกายของมนุษย์ต้องการปัจจัย หรือข้อกำหนดเพื่อสุขภาพที่ดี 4 ประการต่อไปนี้

- อ. อาหาร ต้องรับประทานให้ครบ 5 หมู่
- อ. อากาศ ต้องอยู่ในที่อากาศบริสุทธิ์
- อ. ออกกำลังกาย ต้องหมั่นออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ
- อ. อุจจาระ ต้องถ่ายอุจจาระให้เป็นปกติ วันละ 1 ครั้ง

จะเห็นได้ว่า รัฐมีส่วนสำคัญในการสร้างวาทกรรมทั้งทางตรงและทางอ้อมเพื่อการส่งเสริมให้ประชาชนปฏิบัติในเรื่องที่เกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ไปในทิศทางที่ต้องการ แต่สิ่งที่คุณเหมือนจะถูกกดทับ และจิตใจที่จะละเลยในการสนทนาในที่สาธารณะมากที่สุดก็คือเรื่อง “บี” หรือการร่วมประเวณี และจะยิ่งได้รับการละเว้นในระดับที่มีความเข้มข้นยิ่งขึ้นหากเป็นประเด็นของการสมรสในความหมายของการร่วมประเวณีระหว่างกันที่เกิดขึ้นแบบชั่วคราวชั่วคราวโดยปราศจากความผูกพันที่มุ่งจะให้เกิดความสัมพันธ์ในกรอบของสถาบันครอบครัว แม้ว่าการสมรสจะเป็นพฤติกรรมตั้งต้นก่อนที่จะผ่านไปสู่วาระบนการสืบพันธุ์ด้วยวิธีการตามธรรมชาติ มิพักต้องกล่าวล่วงสู่ประเด็นการสมรสเพื่อสมรส ในรูปแบบและกระบวนการเพื่อแสวงหาความสุขจากเพศรสที่แตกต่างไปจากพฤติกรรมทางเพศที่ได้รับการยอมรับจากคนส่วนใหญ่ในสังคม เพราะนั่นย่อมหมายถึงการปฏิเสธ ปิดทับ และต่อต้านจากคนหมู่มากในสังคมมาเป็นเวลาช้านาน แม้จะมีบางช่วงของประวัติศาสตร์ที่อาจพอมีพื้นที่ให้กับการสมรสเพื่อความสุข แต่ก็มักเป็นช่วงสั้น ๆ ในพื้นที่คับแคบ ก่อนที่จะถูกเบียดทับ ขับไล่ออกไปจากสังคมกระแสหลักของมนุษย์

สมมุติ/สืบพันธุ์ : ภายใต้อารยธรรมประวัติศาสตร์

การสืบพันธุ์ของมนุษย์ตามธรรมชาติจะเกิดขึ้นไม่ได้ หากไม่มีเพศสัมพันธ์หรือการผสมระหว่างเพศในวัยที่ร่างกายของทั้งสองฝ่ายพร้อมจะสืบพันธุ์ แต่สิ่งหนึ่งที่มนุษย์แตกต่างจากสัตว์ทั่วไปก็คือ ความปรารถนาทางเพศของมนุษย์มิได้ถูกจำกัดให้เกิดขึ้นเฉพาะในช่วงเวลาที่ร่างกายอยู่ในสภาพที่พร้อมจะให้กำเนิดบุตร (heat) ในขณะที่สัตว์โดยทั่วไปมีความปรารถนาทางเพศเฉพาะในฤดูผสมพันธุ์ที่ร่างกายของสัตว์พร้อมจะให้กำเนิดลูก

แม้ว่าจะไม่มีหลักฐานที่ชัดเจนเกี่ยวกับประวัติศาสตร์เรื่องเพศของมนุษย์ โดยเฉพาะในยุคก่อนประวัติศาสตร์ แต่ก็ได้หมายความว่าสามารถนำมาสืบค้นมาใช้เป็นหลักฐานในการศึกษา รูปภาพที่แสดงถึงการร่วมเพศระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ หรือมนุษย์กับสัตว์ รวมไปถึงภาพของมนุษย์ในยุคหินที่เน้นให้เห็นถึงอวัยวะเพศที่ชัดเจนซึ่งมีอายุเก่าแก่กว่า 30,000 ปี ในยุโรป และภาพในถ้ำของประเทศฝรั่งเศสและอิตาลี ที่ประมาณอายุได้ว่าเป็นภาพที่วาดขึ้นเมื่อกว่า 15,000 ปีนั้น (Taylor, 1997: 1 – 18) มักถูกเชื่อมโยงไปถึงพฤติกรรมและความสนใจของมนุษย์ที่มีต่อการร่วมเพศว่ามีอยู่เคียงข้างความเป็นมนุษย์มาอย่างน้อยก็ตั้งแต่ยุคก่อนประวัติศาสตร์ (อเนก อารีพรอค และสุวิทนา อารีพรอค, 2525: 3 - 6) ซึ่งในเชิงตรรกะของความเป็นจริงน่าจะยาวนานกว่านั้น เพียงแต่มีข้อจำกัดอย่างน้อยสามประการ คือ ข้อจำกัดของขีดความสามารถในการสืบค้นเพื่อหาความจริง ข้อจำกัดของการถ่ายทอดความสนใจและพฤติกรรมของมนุษย์ในอดีต และข้อจำกัดของความคงทนของหลักฐาน อีกทั้งยังเป็นการเขียนประวัติศาสตร์เรื่องเพศที่เกิดขึ้นภายใต้บริบทของปัจจุบัน ซึ่งอาจเกิดการบิดเบี้ยวไปจากความจริง และแม้คนในอดีตจะเป็นผู้บันทึกหรือสร้างหลักฐานตกทอดมาถึงปัจจุบัน ก็มีได้หมายความว่าเรื่องราวทางเพศที่ถูกบันทึกไว้จะเป็นพฤติกรรมทางเพศที่แท้จริงของสังคมในยุคนั้นเสมอไป (Bhattacharyya, 2002: 38 - 40)

ก่อนที่จะนำสู่ประวัติศาสตร์เรื่องเพศ ผู้ศึกษาขอเน้นย้ำถึงลักษณะของการเปลี่ยนสู่ยุคต่าง ๆ ว่า ในแต่ละยุคที่ถูกช่วงเวลาเป็นเส้นตัดแบ่งนั้น มิได้หมายความว่าพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์ในแต่ละยุคจะแตกต่างกันอย่างชัดเจนและเกิดขึ้นอย่างทันทีทันใดเมื่อถึงเวลาที่ตัดแบ่ง แต่ตรงกันข้าม ลักษณะของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกลับมีลักษณะของการก้าวเลือนเปลี่ยนผ่านไปอย่างเนิ่นช้าจากยุคหนึ่งไปสู่อีกยุคหนึ่ง หรือแม้แต่ภายในยุคเดียวกัน

1. ยุคก่อนประวัติศาสตร์ (Prehistoric: ก่อน 4,000 ปี B.C.)

เป็นยุคที่มีข้อมูลน้อยมากเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศ โดยเฉพาะในช่วงก่อน 3,000 ปีก่อนคริสตกาล เนื่องจากมนุษย์ในยุคนั้นไม่มีการจดบันทึก (Tannahill, 2001: 1) จะมีก็เพียงภาพวาดตามผนังถ้ำ และรูปปั้นหรือรูปแกะสลัก ที่รู้จักกันในนามของ “วีนัส” (Venus) กว่า 60 รูป ซึ่งถูกสร้างขึ้นจากวัตถุดิบหลากหลาย เช่น งาช้างแมมมอธ (mammoth ivory) หินเนื้ออ่อน (soft stone) และดินเหนียว (clay) พบมากในเขตตะวันออกของยุโรปกลาง และพบบ้างในฝรั่งเศส ยูเครนและไซบีเรีย (Tannahill, 23 - 24) ผลงานซึ่งเป็นที่รู้จักกันมากที่สุดชิ้นหนึ่งในยุคนี้ก็คือภาพเขียน Venus of Willendorf และรูปปั้นวีนัส ซึ่งพบบริเวณข้างแม่น้ำดานูบในออสเตรียตอนใต้ ถือได้ว่าเป็นหลักฐานชิ้นแรกที่เป็นรูปเปลือยของมนุษย์ (Taylor, 1997: 115 - 117)

การดำเนินชีวิตของมนุษย์ในยุคก่อนประวัติศาสตร์โดยเฉพาะในสมัยต้น ๆ จะอาศัยอยู่รวมกันเป็นกลุ่มภายในถ้ำ¹ สมาชิกของกลุ่มมีความสัมพันธ์กันทางสายโลหิต วิถีชีวิตของกลุ่มมนุษย์ในแต่ละกลุ่มจะเป็นไปอย่างอิสระต่อกันโดยปราศจากความสัมพันธ์ในลักษณะพันธมิตรที่ให้ความช่วยเหลือระหว่างกัน ลักษณะดังกล่าวได้กลายเป็นเงื่อนไขสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้มนุษย์ในยุคนั้นมีพฤติกรรมทางเพศแบบล่าส่อนภายในกลุ่ม อันรวมถึงการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือด (Tannahill, 2001: 16 - 18) ประกอบกับความไม่สามารถรู้ได้ของมนุษย์ผู้ชายว่าบุตรที่เกิดมาเป็นผลของการกระทำทางเพศที่ตนได้กระทำลงไปกับมนุษย์ผู้หญิง (Taylor, 1997: 93) ทำให้การมีเพศสัมพันธ์กับบุตรสาวของตนเองจึงเป็นสิ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้

กระทั่งต่อมา เมื่อมนุษย์มีพัฒนาการออกมาสร้างแหล่งพักอาศัยอยู่นอกถ้ำ และมีวิถีการดำรงชีวิตแบบล่าสัตว์-สะสมอาหาร (Hunting-gathering communities) ด้วยเงื่อนไขของการล่าสัตว์ใหญ่หรือสัตว์ที่ดุร้ายทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มต้องเกิดขึ้นเพื่อช่วยกันปฏิบัติการกิจดังกล่าว และในช่วงนี้เองที่การสมรสระหว่างกลุ่มได้เกิดขึ้น (Tannahill, 2001: 15 - 16) ทำให้การขยายเผ่าพันธุ์เกิดขึ้นทั้งในด้านความสัมพันธ์ทางสังคมและทางด้านพันธุกรรม

¹ ยุคก่อนประวัติศาสตร์แบ่งออกเป็น 4 สมัย (Age) คือ สมัยหินเก่า (Paleolithic หรือ Old Stone Age) สมัยหินใหม่ (Neolithic หรือ New Stone Age) สมัยสำริด (Bronze Age) และสมัยเหล็ก (Iron Age) ตามลักษณะของเครื่องมือเครื่องใช้ โดยมีรูปร่าง วิธีการผลิต และสถานที่เป็นเงื่อนไข (นันทนา กปิลกาญจน์, 2546: 6 - 9)

2. ยุคอียิปต์โบราณและยิว (4,000 B.C. - 800 B.C.)

ในสังคมของอียิปต์โบราณให้ความสำคัญในเรื่องเพศและการเจริญพันธุ์ โดยเชื่อมโยงเกี่ยวข้องกับเทพเจ้าผู้อยู่เหนือธรรมชาติและมีพลังอำนาจเกินกว่าคำบรรยายเชิงเหตุผลที่จะอธิบายได้ ความบริสุทธิ์แห่งพรหมจรรย์ได้ถูกยกขึ้นเป็นสิ่งสูงค่าที่มนุษย์พึงมอบเพื่อเป็นการบูชาเทพเจ้า (Ooijen and Charnock, 1994: 9) มนุษย์ทั้งชายและหญิงจึงไม่อาจที่จะกระทำการใดจนเป็นเหตุให้เกิดการสูญเสียพรหมจรรย์โดยปราศจากการรับรู้ของเทพเจ้า ในสังคมยิวก็ไม่ได้มีความแตกต่างไปจากภาพพฤติกรรมทางเพศของชาวอียิปต์โบราณในเนื้อหาสาระที่สำคัญมากนัก ด้วยรากฐานความคิดที่เชื่อว่าจุดประสงค์แห่งเพศสัมพันธ์คือการให้กำเนิดทายาท ฉะนั้นการหลังอุจจาระจึงควรที่จะต้องเกิดขึ้นเฉพาะในช่องคลอดของหญิงผู้เป็นภรรยา อีกทั้งมองว่าอวัยวะเพศมิใช่ส่วนสกปรกของร่างกายที่เป็นบ่อเกิดแห่งมลทิน แต่เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานมา (รัชนี นพเกตุ, 2542: 5 – 9) อย่างไรก็ตาม ในยุคอียิปต์โบราณต่อเนื่องไปจนถึงในยุคโรมันก็พบว่าการสมรสระหว่างพี่กับน้องและพ่อกับลูกสาว โดยเฉพาะในสังคมชั้นสูง (Middleton, 1974: 31 – 32) ซึ่งแม้ในยุคต่อมาก็ยังสามารถพบได้ในราชวงศ์ของกษัตริย์

จนเมื่ออิทธิพลของพระเยซูได้หยั่งรากและแผ่ขยายไปในหมู่ชนของยิว ความบริสุทธิ์ของพระเยซูที่ไม่ข้องเกี่ยวกับเรื่องเพศ ทำให้โสเภณีทั้งชายหญิงและพิธีกรรมทางเพศที่ต้องกระทำกันที่หน้าแท่นบูชาเทพเจ้าในสถานศักดิ์สิทธิ์ได้รับการปฏิเสธ แนวคิดเกี่ยวกับการร่วมเพศที่เดิมถูกมองว่ามีความเกี่ยวข้องกับเทพเจ้าและเป็นพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์ถูกเบียดทับแทนที่ด้วยความเชื่อใหม่ที่มองว่าการร่วมเพศของมนุษย์ควรกระทำเพื่อจุดประสงค์เดียวคือเพื่อการกำเนิดบุตร ซึ่งแน่นอนว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศและการสมรสกับสัตว์ย่อมถูกปฏิเสธเช่นเดียวกับการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลอื่นที่ไม่ใช่สามีหรือภรรยาของตน (Ooijen and Charnock, 1994: 10) อย่างไรก็ตาม สังคมชาวยิวยินยอมให้มีการสำเร็จความใคร่ได้โดยถือว่าเป็นวิธีหนึ่งในการคุมกำเนิด แต่ปฏิเสธการอยู่เป็นโสด เพราะถือว่าเป็นการละเลยหน้าที่ของมนุษย์ในการให้กำเนิดบุตร และหากบุคคลใดในสังคมขาดความสามารถในการให้กำเนิดบุตรเพราะเป็นหมันก็จะถูกลงโทษโดยการกำจัดออกจากสังคม (Ooijen and Charnock, 1994: 9 - 10) จากการให้ความสำคัญแก่การสืบเผ่าพันธุ์ ทำให้สตรีในสังคมชาวยิวถูกจัดลำดับชั้นทางสังคมให้อยู่ในสถานะที่ต่ำกว่าเพศชายและเป็นเพียงผู้ให้กำเนิดบุตรแก่ชายผู้เป็นสามีของเธอ (Tannahill, 2001: 48 - 73)

3. ยุคกรีกและโรมัน

ยุคกรีกเป็นยุคแห่งความเฟื่องฟูทางปรัชญา วัฒนธรรมทางเพศถูกถ่ายทอดและแสดงผ่านงานศิลปะ เช่น รูปวาดบนภาชนะที่แสดงถึงการร่วมเพศซึ่งพบได้ทั้งกรณีชายกับชาย และชายกับหญิง โดยมีท่วงท่าการสอดใส่ผ่านทางด้านหน้า ด้านข้าง และด้านหลัง (Tannahill, 2001: 74 - 95) นอกจากนี้ยังสามารถรับรู้ได้โดยผ่านงานเขียนในยุคสมัยนั้นที่มีบางส่วนหลงเหลือตกทอดมาสู่ยุคปัจจุบัน เช่น เรื่องของ Oedipus และ Narcissus (Ooijen and Charnock, 1994: 10) และงานเขียนของ Herodotus และของ Hippocrates ที่กล่าวถึงเรื่องทางเพศของมนุษย์ (Taylor, 1997: 207 - 215) จากหลักฐานแสดงให้เห็นว่า สังคมในยุคกรีกมิได้มองเรื่องเพศเป็นสิ่งสกปรกหรือหยาบช้ำที่ต้องปกปิดหรือขัดขวางแต่อย่างใด ในทางตรงข้าม เรื่องเพศเป็นสิ่งดีที่มนุษย์สามารถและสมควรลิ้มรสแห่งความสุขอย่างถูกต้อง งานเขียนที่เกี่ยวกับการร่วมเพศได้แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมทางเพศของยุคสมัยที่ให้ความสำคัญกับการเล่าโลมเพื่อสร้างความสุขให้กันและกันทั้งก่อน/ขณะ/หลังการร่วมเพศ (อเนก อารีพรอค และสุวิทนา อารีพรอค, 2525: 4 - 5)

แม้สังคมกรีกจะยอมให้มีการดูและ/หรืออมอวัยวะเพศ แต่ก็ปฏิเสธหากจะใช้วิธีการนี้เพื่อทดแทนการร่วมเพศ การทำรักด้วยปากจึงยอมรับได้ในฐานะเป็นวิธีการเพิ่มรสชาติในการร่วมเพศ แต่เป้าหมายท้ายสุดของการร่วมเพศจะต้องเป็นการสอดใส่อวัยวะเพศระหว่างกันตามรูปแบบพื้นฐานของการสมสู่ (Tannahill, 2001: 74 - 95) จากแนวคิดที่ไม่ได้มองว่าการมีกิจกรรมทางเพศเป็นเพียงการสมสู่เพื่อสืบพันธุ์ ทำให้ชาวกรีกยอมรับพฤติกรรมร่วมเพศว่าเป็นเรื่องปกติของมนุษย์ (Ooijen and Charnock, 1994: 11) ดังจะเห็นได้จากการส่งเด็กหนุ่มไปเรียนรู้และปฏิบัติกิจทางเพศกับครูผู้ชายก่อนที่เด็กหนุ่มจะแต่งงานกับหญิงเพื่อสร้างครอบครัว (Taylor, 1997: 85 - 93)

ยุคโรมันมีฐานคิดเรื่องการร่วมเพศที่แตกต่างไปจากยุคกรีก โดยอธิบายความต้องการทางเพศของมนุษย์บนพื้นฐานของความปรารถนาทางกายมากกว่าที่จะเป็นความปรารถนาทางจิตใจ (Tannahill, 2001: 96 - 127) ส่งผลให้แนวคิดเรื่องการให้คุณค่ากับเรื่องของความบริสุทธิ์หรือหญิงพรหมจรรย์ถูกหยิบขึ้นมาเป็นประเด็นสำคัญ ถึงขนาดกำหนดให้ความเป็นหญิงพรหมจรรย์มีพลังอำนาจยับยั้งการถูกลงโทษประหารชีวิตได้ นั่นคือ ข้อกำหนดห้ามประหารชีวิตหญิงพรหมจรรย์ (อเนก อารีพรอค และสุวิทนา อารีพรอค, 2525: 7)

การให้ความสำคัญกับพรหมจรรย์อันเป็นสัญลักษณ์ของความบริสุทธิ์ที่ปราศจากประสบการณ์ทางเพศ ทำให้การร่วมเพศครั้งแรกต้องมีพยานรับรู้หรือในบางกรณีก็ต้องเป็นการร่วมเพศร่วมกับเพื่อนของฝ่ายชายเพื่อให้มีบุคคลอื่นเข้ามารับรู้และเป็นพยานยืนยันถึงความเป็นสาวพรหมจรรย์ของเธอ ซึ่งนั่นเป็นสิ่งสูงค่าสำหรับหญิงในสังคมโรมัน นอกจากนี้ในกลุ่มชนชั้นสูงของสังคมยังนำพิธีกรรมการสละพรหมจรรย์ในการร่วมเพศครั้งแรกถวายแก่เทพเจ้ามาใช้ แต่ในครั้งนี้เป็นกรถวายแด่เทพเจ้าแห่งการเจริญพันธุ์โดยประกอบกิจเพื่อการร่วมเพศในห้องพิเศษที่จัดไว้ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ (Tannahill, 2001: 96 – 127) แต่ถึงอย่างไรพฤติกรรมร่วมเพศยังคงได้รับการยอมรับให้เป็นเรื่องปกติธรรมดา และดูเหมือนว่าจะพบได้มากกว่าในยุคกรีกเสียอีก (Ooijen and Charnock, 1994: 11) จากฐานคิดที่มองว่าความต้องการทางเพศมีฐานรากมาจากความปรารถนาทางกาย ทำให้พฤติกรรมที่มุ่งเน้นไปที่การแสวงหาความสุขทางกายได้เกิดขึ้นอย่างกว้างขวางและเข้มข้นยิ่งขึ้นในช่วงปลายของยุค ดังจะเห็นได้จากการจัดสร้างสนามขึ้นหลายแห่งเพื่อจัดให้มีการต่อสู้ที่โหดร้ายทารุณ รวมถึงทารุณกรรมทางเพศ มีการสร้างสถานที่อาบน้ำสาธารณะเพื่อให้หญิง-ชายเปลือยกายอาบน้ำร่วมกัน ซึ่งเป้าหมายที่แท้จริงก็คือความสุขทางเพศที่จะเกิดขึ้นภายหลังการอาบน้ำร่วมกัน (อนเนก อารีพรรค และสุวัทนา อารีพรรค, 2525: 4 – 7) ในสังคมโรมันจึงเชื่อได้ว่าการทำแท้งและการคุมกำเนิดอย่างแพร่หลาย อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากความสุขทางเพศที่ประชาชนในสังคมเปิดรับและ/หรือสร้างขึ้น (Tannahill, 2001: 115 – 127)

4. ยุคกลางของยุโรป

นับแต่อาณาจักรโรมันล่มสลายจนถึงช่วงต้นของยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการ (Renaissance: ค.ศ. 476 - 1476) คริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิกก็เข้ามามีบทบาทอย่างสูงต่อการดำเนินชีวิต แม้แต่แนวคิดและการปฏิบัติทางเพศ (Ooijen and Charnock, 1994: 12) โดยเฉพาะความเชื่อและการยกย่อง "พรหมจรรย์" อันหมายถึงความบริสุทธิ์และไม่ข้องเกี่ยวกับกามารมณ์ นอกจากนี้ยังมองความปรารถนาทางเพศว่าเป็นเพียงความต้องการทางร่างกายที่แยกเด็ดขาดออกจากจิตใจของมนุษย์ ฉะนั้นมนุษย์จึงสามารถปฏิเสธความต้องการทางเพศได้ การแต่งงานจึงเป็นเสมือนสัญลักษณ์ของการตัดสินใจที่แน่วแน่ในการจะใช้ชีวิตร่วมกันของชาย-หญิง ซึ่งจะทำให้การลบล้างมิได้ เพราะงานสมรสที่เกิดขึ้นนั้นมีพระเจ้าเข้ามามีส่วนในการรับรู้ (Potts and Short, 2000: 8)

นอกจากคริสต์ศาสนาจะไม่สนับสนุนเรื่องเพศแล้วยังมองเรื่องเพศเป็นอุปสรรคในการก้าวไปสู่ชีวิตที่บริสุทธิ์ของมนุษย์ การข้องเกี่ยวกับเรื่องเพศจึงเป็นเรื่องของคนที่มีจิตใจอ่อนแอ นักบวชทั้งหญิงและชาย รวมไปถึงบุคคลที่สละตนให้กับคริสต์ศาสนาจึงถูกห้ามข้องเกี่ยวกับกิจกรรมทางเพศโดยเด็ดขาด แม้บุคคลทั่วไปในสังคมที่มีครอบครัวก็ต้องพยายามหลีกเลี่ยงการข้องเกี่ยวกับเรื่องเพศหากมีการร่วมเพศก็ต้องไม่หลงไปกับอารมณ์ทางเพศที่เกิดขึ้น (Tannahill, 2001: 128 – 135) นั่นคือ จะต้องยอมให้เกิดความสุขที่ได้จากการร่วมเพศให้น้อยที่สุด เช่น การร่วมเพศที่ทั้งคู่สวมเสื้อผ้าหนา ๆ มีรูที่เจาะไว้เฉพาะที่อวัยวะเพศ และร่วมเพศด้วยท่ามิชชันนารี (missionary position)² เท่านั้น การใช้ปากกับอวัยวะเพศและการร่วมเพศทางทวารหนักจึงถือเป็นการร่วมเพศของชาตนาการคุมกำเนิด การทำแท้ง พฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นสิ่งต้องห้าม (Ooijen and Charnock, 1994: 12) เพราะพฤติกรรมดังกล่าวมิได้มีเป้าหมายเพื่อการมีลูกตามพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า

5. ยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการถึงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 18

ในช่วงปลายของยุคกลางราวคริสต์ศตวรรษที่ 14 เกิดโรคระบาดอย่างรุนแรงผู้คนล้มตายเป็นจำนวนมาก เปิดโอกาสให้การศึกษาค้นคว้าด้านวิทยาศาสตร์มีเพิ่มขึ้นเพื่อแก้ปัญหาด้านสุขภาพและความเป็นอยู่ (อเนก อารีพรรค และสุวิทนา อารีพรรค, 2525: 11) ในขณะที่คริสต์ศาสนิกายโรมันคาทอลิกต้องสูญเสียพื้นที่แห่งความเชื่อถือศรัทธาลงไปมาก ส่วนหนึ่งมาจากความล้มเหลวของการบริหารจัดการของศาสนจักร โดยเฉพาะเมื่อมีการปฏิรูปคริสต์ศาสนาจากการถือกำเนิดขึ้นของนิกายโปรเตสแตนต์ที่มีฐานรากปรัชญาในเรื่องเพศว่าเป็นเรื่องธรรมชาติที่มนุษย์พึงมีและหาความสุขได้ นักบวชและผู้อุทิศตนแก่ศาสนาสามารถมีคู่สมรสได้ ไม่ปฏิเสธการร่วมเพศในท่วงท่าที่แตกต่างกันออกไป (Ooijen and Charnock, 1994: 13) ความสุขที่เกิดขึ้นจากการร่วมเพศได้กลายเป็นอีกเป้าหมายหนึ่งของการมีเพศสัมพันธ์นอกจากเพื่อการมีบุตร สตรีผู้ประกอบอาชีพโสเภณีซึ่งมีหน้าที่ให้ความสุขทางเพศแก่ฝ่ายชายได้เกิดขึ้นมากมายในสังคม แต่ปัญหาที่ตามมาของความสุขจากเพศรสก็คือ การระบาดของโรคซิฟิลิสในช่วงปลายของยุค

² ท่าร่วมเพศที่ผู้หญิงนอนหงายอยู่ด้านล่าง ส่วนผู้ชายนอนคว่ำทับร่างของฝ่ายหญิง และเป็นการร่วมเพศโดยใช้อวัยวะเพศของทั้งสองฝ่ายเท่านั้น

ต่อมาในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 17 มีการเปิดกว้างเรื่องเพศมากขึ้น ต่อเนื่องถึงช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 18 ดังจะเห็นได้จากงานที่เขียนเกี่ยวกับความรุนแรงทางเพศเรื่อง The 120 Days of Sodom (Wainhouse and Seaver, 1966: 183 - 595) ของ Marquis de Sade (1740 - 1814) ที่มีเนื้อหาแสดงถึงการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างหญิง-ชาย ที่ฝ่ายชายมีความสุขทางเพศจากการเป็นผู้ใช้ความรุนแรงกระทำต่อฝ่ายหญิงคู่ร่วมเพศในรูปแบบและวิธีการที่หลากหลาย และงานเขียนของ Leopold von Sacher-Masoch (1836 - 1865) นักเขียนชาวออสเตรียน ที่เสนอนวนิยายที่มีเนื้อหาแสดงถึงความสุขทางเพศจากการถูกทรมานที่ชายคนหนึ่งได้รับจากหญิงที่เขามีเพศสัมพันธ์ด้วย ในหนังสือเรื่อง Venus in Furs และในยุคนี้ก็เริ่มปรากฏเค้าร่างของการห้ามสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง

6. ยุควิคตอเรีย (คริสต์ศตวรรษที่ 19)

ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19 ต้องถูกแบ่งออกเป็นอีกยุคหนึ่งโดยใช้ชื่อของราชินีวิคตอเรีย (ค.ศ. 1817 - 1901) แห่งอังกฤษ เป็นชื่อยุค ในช่วงเวลานี้สังคมเต็มไปด้วยระเบียบ กฎเกณฑ์ และข้อห้ามทางเพศที่แข็งแกร่งเป็นโครงสร้าง ในขณะที่มีการต่อต้าน ชัดขึ้น และฝ่าฝืนกฎเกณฑ์เหล่านั้นกันอย่างแพร่หลายในสังคมเดียวกัน ข้อห้ามทางเพศที่เป็นเสมือนกรอบทรงของสังคมมีลักษณะของการคุมเข้ม การร่วมเพศต้องเกิดขึ้นเพื่อการให้กำเนิดบุตร ผู้หญิงต้องวางเฉยไม่แสดงอาการใด ๆ ที่บ่งถึงแรงปรารถนาทางเพศแม้ในขณะที่ร่วมเพศ อันเป็นลักษณะของผู้หญิงที่ดีที่ต้องมีความบอบบางบริสุทธิ์ ไร้ซึ่งอารมณ์ปรารถนาทางเพศด้วยฐานคิดที่กำหนดว่า เฉพาะเพศชายเท่านั้นที่มีแรงขับเคลื่อนความต้องการ และอารมณ์ใคร่ทางเพศ (Ooijen and Charnock, 1994: 14)

ผู้หญิงที่ดีจะต้องรับผิดชอบและปฏิบัติหน้าที่ในการดูแลสามีอย่างไม่ให้ขาดตกบกพร่อง ต้องแต่งตัวรัดกุม ปกปิดเรือนร่างให้มิดชิด การสร้างวาทกรรมเพื่อใช้เป็นอำนาจในการปิดกั้นความต้องการและการสนองตอบต่ออารมณ์ทางเพศได้ถูกสร้างขึ้นมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการตอกย้ำถึงผลร้ายจากการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองว่านอกจากเป็นสิ่งผิดไม่ควรกระทำแล้ว ยังมีบทลงโทษจากธรรมชาติต่อผู้ที่ฝ่าฝืนคือจะทำให้ผู้นั้นต้องประสบชะตากรรมจากโรคร้ายและร่างกายที่อ่อนแอ (King, 1996: 12 - 15) ในยุคนี้จึงมีการสร้างสิ่งประดิษฐ์ขึ้นมากมายเพื่อป้องกันมิให้ชาย-หญิงสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง (Taylor, 1997: 73) การอ้างบทลงโทษจากธรรมชาติเพื่อป้องกันการฝ่าฝืนกฎเป็นวิธีที่ถูกนำมาใช้เพื่อการควบคุมพฤติกรรมทางเพศ

บทลงโทษจากธรรมชาติถูกผลิตผ่านวาทกรรมทางเพศเพื่อควบคุมพฤติกรรมทางเพศแม้ในคู่สมรส ซึ่งหากร่วมเพศกันในขณะที่ภรรยาตั้งครรภ์จะทำให้เด็กที่เกิดมามีพัฒนาการทางเพศเร็วผิดปกติและมีช่องคลอดใหญ่ หรือการอธิบายว่าการฝันเปียกในเพศชายเป็นอาการของโรคร้ายที่จะทำให้เกิดอาการสมองเสื่อม แม้สังคมจะเต็มไปด้วยข้อห้ามที่แข็งแกร่งและเคร่งครัด แต่บนพื้นที่ของสังคมกลับเต็มไปด้วยการต่อต้าน ชัดขึ้น ฝ่าฝืน และปฏิเสธข้อกำหนด (Ooijen and Charnock, 1994: 14 - 16) ไม่ว่าจะป็นหนังสือที่เกี่ยวกับการร่วมเพศซึ่งเขียนบรรยายอย่างถึงแก่น การคบชู้ของชายหญิง การตั้งครรภ์โดยปราศจากความรับผิดชอบของฝ่ายชาย การให้กำเนิดลูกไม่มีพ่อ พฤติกรรมรักร่วมเพศ โสเภณี และสถานบริการทางเพศ (Hyam, 1991) จบจนตอนปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 ความเคร่งครัดจึงเริ่มผ่อนคลายลง จากอิทธิพลของวิทยาการ ความรู้ และการค้นพบที่ทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนมุมมอง วิถีคิด อันเป็นรากฐานพฤติกรรมของมนุษย์

7. ยุคคริสต์ศตวรรษที่ 20 ถึงปัจจุบัน

อิทธิพลจากงานเขียนของฟรอยด์ (Sigmund Freud, 1856 – 1939) ในช่วงปลายของคริสต์ศตวรรษที่ 19 ที่ใช้เรื่องเพศและความพึงพอใจทางเพศเป็นประเด็นหลักในการมองชีวิต ได้ก่อให้เกิดคลื่นแห่งความเปลี่ยนแปลงด้านเพศครั้งใหญ่ และมีอิทธิพลต่อเนื่องมาตลอดจนถึงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 21 โดยเฉพาะเมื่อฟรอยด์เสนอว่า มนุษย์ถูกกระตุ้นด้วยแรงขับเพื่อความพึงพอใจและหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด (the desire for pleasure and the avoidance of pain) และความพึงพอใจในที่นี้หมายถึงเรื่องเพศ การอธิบายให้เห็นถึงธรรมชาติของมนุษย์โดยมีแรงขับทางเพศเป็นปัจจัยหลัก ทำให้ประเด็นเรื่องเพศมีความสำคัญมากกว่าที่จะถูกอธิบายผ่านกรอบของศาสนาที่ชี้ให้เห็นว่าความปรารถนาทางเพศเป็นเพียงความต้องการทางด้านร่างกายที่แยกออกอย่างเด็ดขาดกับจิตใจ

จากแนวคิดที่ให้ความสำคัญกับเรื่องเพศประกอบกับพัฒนาการทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ที่ประสบความสำเร็จในปี 1960 จนมีชัยต่อธรรมชาติของการให้กำเนิดบุตร (รัจวี นพเกตุ, 2542: 9) มนุษย์สามารถประกอบกิจทางเพศได้โดยไม่ก่อให้เกิดทายาทตามมา ทำให้สังคมมนุษย์มีอิสระทางเพศยิ่งขึ้น การร่วมเพศมีปริมาณและความถี่ที่สูงขึ้น และประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกเกิดกับกลุ่มอายุที่ลดน้อยลง (Giddens, 1992: 9 – 13)

แม้ดูเหมือนสังคมจะมีการเปิดกว้างให้กับทัศนคติและพฤติกรรมทางเพศที่แตกต่างไปจากเดิมมากขึ้น แต่ก็เชื่อว่าสังคมจะยอมรับได้ในทุกเรื่องและในทุกสังคม เพราะเรื่องทางเพศในบางประเด็นก็ยังคงถูกทัศนคติ ค่านิยม และความเชื่อเดิมยึดติดอยู่อย่างมั่นคง และมีระดับความเข้มข้นที่แตกต่างกันไปในแต่ละสังคม “เรื่องเพศจึงมีความแตกต่างหลากหลายไปในแต่ละสถานที่และช่วงเวลา” (Padgug, 1999: 19 – 21) โดยเฉพาะในยุคปัจจุบันที่มีความแตกต่างกันอย่างสูงของระดับการพัฒนาทั้งทางด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม วิถีคิด และความเชื่อ ซึ่งทั้งหมดล้วนแต่ส่งผลต่อพฤติกรรมและการดำเนินชีวิตประจำวันของคนในสังคม ข้อโต้แย้งระหว่างกลุ่มที่มีฐานความคิดที่แตกต่างกันเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะ “เรื่องเพศเป็นผลผลิตของวัฒนธรรมไม่ใช่เกิดมาจากธรรมชาติ” (Bhattacharyya, 2002: 37) แต่ก็เชื่อว่าการเคลื่อนไหวจะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนไม่สามารถมองเห็นกรอบโครงของเรื่องเพศในแต่ละช่วงเวลา ฉะนั้นการพิจารณากรอบโครงเรื่องเพศของสังคมที่มีอยู่จึงควรที่จะเริ่มจากกรอบโครงที่ชัดเจน ชัดแจ้ง และเป็นที่ยอมรับของสมาชิกส่วนใหญ่ในสังคมซึ่งถือเป็นกลุ่มคนกระแสหลัก

สามัญกาม: กรอบโครงกระแสหลัก

แม้ความลึกลับเรื่องเพศในหลายประการจะได้รับการไขปริศนาจนเกิดความรู้ความเข้าใจที่เป็นเหตุเป็นผล แต่ความสงสัยใคร่รู้ในพฤติกรรมทางเพศของปัจเจกบุคคลซึ่งเป็นพฤติกรรมส่วนตัว ยังคงเป็นแรงกระตุ้นให้เกิดการศึกษาวิจัย แม้จะเกิดแรงเสียดทานจากกลุ่มผู้ต่อต้านผู้ซึ่งมีฐานคิดของความเชื่อในยุคดั้งเดิมเป็นเครื่องชี้นำ (Ooijen and Chamock, 1994: 20 – 25) เช่น เอลลิส (Ellis, 1859 – 1939) ที่เสนอแนวคิดใน *Studies in the Psychology of Sex*. ว่า พฤติกรรมการกระตุ้นอวัยวะเพศตนเอง รักร่วมเพศ และการฝันเปียกถือเป็นพฤติกรรมปกติของมนุษย์ หรือในงานของคินเซย์ (Kinsey, 1894 – 1956) ที่รวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ในกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากถึง 12,000 คน ผลที่ได้แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมทางเพศที่สังคมมองว่า เบี่ยงเบนและผิดศีลธรรมนั้น กลับเป็นพฤติกรรมที่มีการปฏิบัติกันโดยทั่วไป (ศึกษารายละเอียดได้ใน Kinsey, 1948 และ Kinsey, 1953) หรือการทดลองในปี 1954 ของมาสเตอร์และจอห์นสัน (Masters and Johnson) ที่ใช้อาสาสมัครชาย 312 คน และหญิง 382 คน เพื่อศึกษาถึงความรู้สึกทางเพศและพฤติกรรมขณะร่วมเพศ เพื่อตอบข้อสงสัยในพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์ (ศึกษารายละเอียดได้ใน Masters and Johnson, 1966)

ความเข้มแข็งขององค์ความรู้ทางเพศที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องได้กลายเป็นโครงร่างของข้อสรุปแห่งสังคมวิชาการทางเพศขึ้น ผลที่ตามมาก็คือ การขีดแบ่งพฤติกรรมทางเพศออกเป็นสองประเภทคือ พฤติกรรมทางเพศที่ปกติ หรือ “สามัญกาม” กับ พฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติ หรือ “กามวิปริต” แต่เส้นแบ่งระหว่างพฤติกรรมทางเพศที่ปกติกับไม่ปกตินั้น ไม่ใช่เส้นแบ่งที่ชัดเจนลงตัว แต่จะมีลักษณะของการขยับเลื่อนได้ตลอดเวลาขึ้นอยู่กับว่าเป็นเกณฑ์ที่มองผ่านกรอบของสำนักใด ในช่วงเวลาไหน และใช้มองไปที่ใคร (Storr, 1975: 11 – 12) การจัดประเภทให้กับพฤติกรรมทางเพศในสังคมไทยที่ใช้ในงานชิ้นนี้ เป็นการจัดแบ่งผ่านกรอบของโครงร่างแห่งสังคมวิชาการทางเพศของไทยในช่วง 5 ทศวรรษที่ผ่านมา แต่ก่อนที่จะมองไปถึงพฤติกรรมทางเพศควรที่จะเข้าใจถึงวัฒนธรรมทางเพศของไทยเป็นพื้นฐานก่อน

สังคมไทยในอดีตได้รับอิทธิพลทางวัฒนธรรมจากสองกระแสหลัก คือ วัฒนธรรมอินเดียกับวัฒนธรรมจีน อินเดียโบราณได้รับอิทธิพลจากศาสนาฮินดูที่มองกามารมณ์ว่าเป็นหนึ่งในส่วนประกอบที่สำคัญของชีวิต ความสุขทางเพศถือเป็นสูงสุดแห่งความสุขที่พึงหาได้จากโลกมนุษย์ และเพื่อการแสวงหาความสุขจากเพศรสให้สมบูรณ์แบบจึงมีนักปราชญ์หลายคนเขียนตำราทางเพศ หรือ กามาสูตร (Kama Sutra) เช่น โคณันทียะ วัดสยาเยนา และโกกะบัณฑิต (สาวสองพันปี, นามแฝง, 2521: 15 - 26) นอกจากนี้ตามโบสถ์ วิหารในประเทศอินเดียก็มีรูปแกะสลักที่แสดงท่วงท่าการร่วมรักจำนวนมาก (Poddar and Kapoor, 1995) ส่วนในวัฒนธรรมของจีนก็มองเรื่องเพศว่าเป็นเรื่องของธรรมชาติที่มนุษย์สามารถหาความสุขได้ และกามารมณ์มีความสำคัญมากกว่าเพียงแค่การตีความความเหตุร้ายจากเพศรส เพราะหากมีการร่วมเพศที่ถูกต้องผลที่จะได้ตามมาอีกประการหนึ่งก็คือ การมีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์ (อัมพร แรตกล, ม.ป.ป.) แต่หากมีการปฏิบัติไปในทางที่ผิดก็จะก่อให้เกิดผลเสียแก่ร่างกายเช่นกัน

จะเห็นได้ว่าสังคมไทยปฏิเสธการรับวัฒนธรรมทางเพศในลักษณะดังกล่าวของทั้งสองวัฒนธรรมมาทั้งหมด ส่วนหนึ่งเพราะสังคมไทยรับพุทธศาสนาที่มีคำสอนในเรื่องทางเพศไปในทิศทางของการไม่มักมากในกามคุณ ไม่สำสอน หรือผิดในลูกเมียคนอื่น พุทธศาสนามองกามารมณ์เป็นสิ่งไม่บริสุทธิ์ เป็นอุปสรรคต่อการบรรลุธรรม แม้มีชนชั้นบวชก็ต้องสำรวมในกาม (พุทธทาสภิกขุ, 2533: 27 - 72) จากอิทธิพลทางศาสนา ความเชื่อ ขนบประเพณี ทำให้ยังไม่พบหลักฐานทางประวัติศาสตร์ว่ามีการส่งเสริมหรือสอนเพศศึกษากันอย่างเปิดเผยในประเทศไทย (อเนก อารีพรรค

และสุวัทนา อารีพรศ, 2525: 17 – 23) นอกเสียจากในการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษาสาย วิทยาศาสตร์การแพทย์บางสาขาในช่วง 2 - 3 ทศวรรษที่ผ่านมา แต่ก็เป็นที่ไปในลักษณะของวิชาการ ด้านกายวิภาคและสรีรวิทยามากกว่าที่จะเป็นการร่วมเพศที่ชัดเจน

เมื่อสังคมไทยเปิดรับวัฒนธรรมจากหลายกระแสที่นอกเหนือจากวัฒนธรรมของอินเดียและ จีน ประกอบกับการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์เจริญรุดหน้าไปอย่างมาก สภาพสังคม เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม ความเชื่อและทัศนคติของคนไทยก็เปลี่ยนไป ทำให้วัฒนธรรมทางเพศของ สังคมไทยมีการเลื่อนไหล ปรับเปลี่ยนไปจากเดิม (Jelfrey, 2002: 4 – 9) แม้การพัฒนาประเทศจะ มีความแตกต่างกันระหว่างสังคมเมืองและสังคมชนบท แต่ขอบเขตของความปกติและความผิดปกติ ทางเพศของทั้งสองสังคมก็มิได้มีความแตกต่างไปจากกันมากนัก

กามวิปริต: เส้นทางนอกกระแส

กามวิปริต เป็นคำที่ถูกใช้เรียกบุคคลที่มีพฤติกรรมทางเพศฝืนกฎหรือบรรทัดฐานทางสังคม ในยุควิคตอเรีย แต่ต่อมาในระยะหลังได้มีการนำคำว่า เบี่ยงเบน หรือ ผันแปร หรือ ความวิกล เข้ามา แทนเพื่อลดระดับความรุนแรงที่แฝงอยู่ในคำ แต่ในความเป็นจริงแล้วก็ไม่ได้มีความแตกต่างกันมากนัก (สุชาติ โสมประยูร และวรรณิ โสมประยูร, 2524: 121) ความผิดปกติทางเพศหรือกามวิปริต สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท

1. กามวิปริตในพฤติกรรมการสนองตอบความต้องการทางเพศ

- 1.1 พฤติกรรมลักเพศ (transvestism) เป็นกลุ่มที่จะมีความสุขทางเพศได้เมื่อเขาหรือเธอ สวมใส่ชุดที่แสดงออกถึงความเป็นเพศตรงข้ามกับเพศของตน แต่บุคคลเหล่านี้ก็ไม่ได้ ปฏิเสธหรือต่อต้านความเป็นเพศของตนตามธรรมชาติ (Roberts and Padgett-Yawn, 1998: 54) เพียงแต่รู้สึกพึงพอใจและมีความสุขทางเพศได้ต่อเมื่อได้แต่งตัวเป็นเพศตรง ข้ามกับความเป็นจริง

- 1.2 พฤติกรรมแสดงถึงความปรารถนาจะแปลงเพศ (transsexualism) เป็นบุคคลที่ต่อต้านเพศที่เป็นอยู่ตามธรรมชาติของตน และต้องการจะเปลี่ยนเพศให้เป็นไปตามจินตนาการของตน ในกรณีที่ยังไม่ได้แปลงเพศก็จะแต่งกายเป็นเพศตรงข้ามเพื่อเก็บซ่อน อำพรางอวัยวะที่แสดงความเป็นเพศที่ตนไม่ต้องการ (มยุรี ภูงามทอง, 2534: 120 - 121)
- 1.3 พฤติกรรมมีความสุขทางเพศจากการทำให้คู่ร่วมรักเจ็บปวดทรมาน (sadism) ซึ่งมีสองลักษณะคือ การทำให้เจ็บปวดทรมานทางจิตใจ โดยการพูดดูถูก ทับถม ชมชู้ยั่วยุ หรือเหยียดหยามเพื่อให้อีกฝ่ายรู้สึกโกรธ เสียใจ และเจ็บปวด กับการทำให้เจ็บปวดทรมานทางกาย อาจโดยการเขี่ยน กัด หยิก ตบหรือวิธีอื่นใดเพื่อให้คู่ร่วมเจ็บปวด แต่จะไม่ทำให้อันถึงกับเสียชีวิต (Storr, 1975: 36 – 48)
- 1.4 พฤติกรรมมีความสุขทางเพศจากการถูกทำให้เจ็บปวดทรมาน (masochism) จะมีความพึงพอใจและเกิดความสุขทางเพศได้ต่อเมื่อตนเองถูกทารุณกรรมทางกายและ/หรือจิตใจ บางคนมีความสุขทางเพศจากการถูกทรมานด้วยวิธีการทำให้เกิดร่องรอยแห่งความเจ็บปวด (stigmatophilia) (รัชนี นพเกตุ, 2542: 156 - 158) ในบางคนอาจมีพฤติกรรมที่เป็นทั้ง sadism และ masochism ในขณะเดียวกัน (Storr, 1975: 36 – 48)
- 1.5 พฤติกรรมชอบอวดอวัยวะเพศ (exhibitionism) จะแสดงพฤติกรรมกับคนแปลกหน้าซึ่งปฏิเสธที่จะมองพฤติกรรมนั้น การนำอวัยวะเพศออกมาอวดแก่บุคคลอื่นมักกระทำห่างจากเหยื่อมากกว่า 6 ฟุต (อนเนก อารีพรอค และสุวัทนา อารีพรอค, 2525: 237 - 239) ส่วนรูปแบบการกระทำจะมีลักษณะเป็นปัจเจก ในแต่ละบุคคลจะแตกต่างกันไป
- 1.6 พฤติกรรมถ้ามอง (voyeurism) โดยเป็นการกระทำที่ไม่สามารถหักห้ามหรือบังคับตนไม่ให้กระทำได้ ส่วนใหญ่ผู้ที่มีพฤติกรรมถ้ามองมักจะทำสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองไปพร้อมกับการแอบดู (มยุรี ภูงามทอง, 2534: 123 - 124) ทั้งนี้เพื่อให้ตนสามารถมีความสุขทางเพศจนถึงจุดสุดยอดได้

- 1.7 พฤติกรรมขอบนุญไถอวัยวะเพศ (frottage) โดยจะนุญไถอวัยวะเพศของตนกับส่วนของร่างกายเพศตรงข้ามที่มีเสื้อผ้าปกปิด โดยขณะที่ปฏิบัติจะมีจินตภาพเพื่อสร้างความสุขทางเพศร่วมด้วย ในบางรายจะสามารถกระทำจนถึงจุดสุดยอดทางเพศได้ (Storr, 1975: 90 – 94) สมาชิกที่อยู่ในกรอบของค่านิยมความผิดปกติทางเพศนี้มักเป็นชายมากกว่าหญิง และเกิดในสังคมเมืองมากกว่าสังคมชนบท
- 1.8 พฤติกรรมโทรศัพท์ลามก (obscene phone calls or telephone scatologia) โดยผู้มีพฤติกรรมเช่นนี้จะโทรศัพท์หาบุคคลเป้าหมายแล้วพูดจาด้วยคำพูดลามกเกี่ยวกับเรื่องเพศ หรือทำเสียงที่แสดงถึงการมีอารมณ์ทางเพศ ซึ่งเป็นการกระทำเพื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศหรือสนองตอบต่ออารมณ์ความต้องการทางเพศของตน (รัชนี นพเกตุ, 2542: 153 - 154)
- 1.9 พฤติกรรมมีความต้องการทางเพศสูง (hypersexuality) โดยต้องเป็นไปในลักษณะที่ไม่สามารถควบคุม ยับยั้ง หรือหักห้ามความต้องการทางเพศของตนได้ และจะต้องกระทำทุกวิถีทางที่จะได้รับการสนองตอบ และแม้ว่าจะผ่านการร่วมเพศมาแล้วหลายครั้งในเวลาทีใกล้ ๆ กันก็ยังมีอารมณ์ทางเพศที่ต้องการจะได้รับการตอบสนอง (อเนก อารีพรรค และสุวิทนา อารีพรรค, 2525: 240 - 241) ทางการแพทย์มีคำเรียกเฉพาะในกรณีเป็นเพศหญิงว่า nymphomania ส่วนในเพศชายจะเรียกว่า satyriasis
- 1.10 พฤติกรรมการร่วมเพศทางทวารหนัก (sodomy or anal sex) และการร่วมรักทางปาก (oral sex) ในที่นี้หมายถึงพฤติกรรมทางเพศที่ใช้ทวารหนัก หรือปากเป็นกระบวนวิธีหลักเพื่อการร่วมรักจนถึงความสุขสุดยอด โดยปฏิเสธการร่วมรักตามธรรมชาติ และเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ ด้วยแรงขับของความปรารถนาทางเพศ
- 1.11 พฤติกรรมการข่มขืนกระทำชำเรา (rape) ผู้ข่มขืนจะมีอารมณ์ทางเพศเมื่อได้บังคับขืนใจและได้ร่วมเพศกับผู้ถูกขืนใจ รูปแบบการข่มขืนกระทำชำเรามีหลากหลาย แต่อาจแบ่งได้ 4 ลักษณะ (Walker, 1996: 301) คือ ข่มขืนกระทำชำเราโดยอาศัยโอกาสที่เอื้อต่อการกระทำ ข่มขืนกระทำชำเราเพราะต้องการแสดงอำนาจ ข่มขืนกระทำชำเราเพื่อการแก้แค้น และข่มขืนกระทำชำเราเพราะมีความสุขที่ได้ใช้ความรุนแรงทางเพศ

- 1.12 พฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติในรูปแบบอื่น ๆ เช่น การได้รับการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ และมีความสุขทางเพศจากปัสสาวะ (urephilia) อุจจาระ (coprophilia) ปฏิภูลที่สกปรก (mysophilia) จากการถูกสวนทวาร (klismaphilia) การสำส่อนทางเพศ (promiscuity) ชอบเปลือยกาย (nudism) และชอบให้ผู้อื่นดูตนเองมีกิจกรรมทางเพศ (troilism) (McCary, 1973)
2. กามวิปริตในวัตถุ/บุคคลเป้าหมาย (object) ที่ใช้เพื่อสร้างความสุขทางเพศ
- 2.1 พฤติกรรมรักร่วมเพศ (homosexuality) เป็นกลุ่มที่มีความปรารถนาที่จะร่วมเพศกับคนเพศเดียวกับตน (Artz, 1997: 86 - 89) ซึ่งพฤติกรรมภายนอกที่แสดงออกมีระดับตั้งแต่แสดงตนเป็นเสมือนเพศตรงข้ามจนถึงไม่มีลักษณะอื่นใดที่แตกต่างไปจากเพศที่แท้จริงของตน (Ooijen and Chamock, 1994: 97) ส่วนระดับความเข้มข้นของพฤติกรรมมีตั้งแต่ปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์กับคนต่างเพศโดยเด็ดขาด (homosexaul) ไปจนถึงสามารถมีเพศสัมพันธ์ได้กับทั้งสองเพศ (bisexaul)
- 2.2 พฤติกรรมร่วมเพศกับเด็ก (pedophilia) เด็กหมายถึงบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี และผู้กระทำมีอายุไม่ต่ำกว่า 16 ปี โดยทั้งคู่ต้องมีอายุห่างกันอย่างน้อย 5 ปี ผู้มีพฤติกรรมร่วมเพศกับเด็กจะมีความสุขและอารมณ์ดีเมื่อได้ร่วมเพศกับเด็กเท่านั้น ซึ่งอาจเป็นเด็กเพศเดียวกันหรือต่างเพศกับตนก็ได้ บุคคลที่ถูกจัดว่าอยู่ในกลุ่มกามวิปริตแบบนี้มักเป็นคนที่อยู่ในครอบครัว ญาติ หรือคนใกล้ชิด (McCary, 1973) ส่วนหนึ่งเพราะหากเป็นคนแปลกหน้า เด็กย่อมไม่ยอมที่จะใกล้ชิดด้วย ทำให้ไม่มีโอกาสในการแสดงพฤติกรรมดังกล่าว (Storr, 1975: 100 – 108)
- 2.3 พฤติกรรมร่วมเพศกับสัตว์ (bestiality) จะมีรูปแบบที่หลากหลายขึ้นอยู่กับบุคคลและประเภทของสัตว์ เช่น ในผู้ชายอาจร่วมเพศโดยการสอดใส่องคชาติเข้าไปในอวัยวะเพศของสัตว์เพศเมียหรือทวารหนักของสัตว์ ในผู้หญิงอาจให้สัตว์ร่วมเพศทางช่องคลอดหรือทวารหนัก นอกจากนี้ยังมีพฤติกรรมการดูด อม เลีย หรือรูปแบบอื่น ๆ ที่แตกต่างกันออกไป สัตว์ที่มักถูกนำมาใช้คือ สุนัข จิ้ง หนู อูฐ เป็ด ไก่ และปลา

2.4 พฤติกรรมร่วมเพศกับศพ (necrophilia) อารมณ์ทางเพศจะได้รับการกระตุ้นจนเกิดความสุขทางเพศเมื่อได้มองดูและร่วมเพศกับศพ โดยส่วนมากผู้มีพฤติกรรมแบบนี้จะเป็นผู้ชายและเลือกกระทำกับศพเพศหญิงที่เพิ่งเสียชีวิต ซึ่งมักใช้วิธีการร่วมเพศตามปกติคือทางช่องคลอด ในบางกรณีจะมีการตัดหรือหั่นศพออกเป็นชิ้นด้วย หรือในกรณีที่มีความผิดปกติมากอาจมีการกินชิ้นส่วนของศพที่ตนเองร่วมเพศไปด้วย (อเนก อารีพรอค และสุวัทนา อารีพรอค, 2525: 228 – 229)

2.5 พฤติกรรมกามวัตถุ (fetishism) โดยมีวัตถุกระตุ้นให้เกิดจินตภาพทางเพศที่ก่อให้เกิดความสุขทางเพศ อาจโดยการสัมผัส สูดดม ซึ่งวัตถุที่ใช้อาจเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย เช่น เส้นผม เล็บ หรืออาจเป็นวัตถุ เช่น ชุดชั้นใน ถุงน่อง และมักเป็นของที่ใส่แล้ว (รัจรี นพเกตุ, 2542: 149 – 150 และ Storr, 1975: 49 - 59)

2.6 พฤติกรรมร่วมเพศกับบุคคลในสายเลือด หมายถึง การมีความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างบุคคลใกล้ชิดทางสายเลือด เช่น พ่อกับลูก แม่กับลูก พี่กับน้อง ปู่กับหลาน เป็นต้น พฤติกรรมร่วมเพศกับบุคคลภายในสายเลือดเดียวกันนี้ นับว่าเป็นข้อห้ามทางเพศที่เกือบทุกสังคมถือว่าเป็นพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติ หรือบางครั้งอาจมองว่าเป็นผู้ที่มีปัญหาทางจิตสมควรได้รับการรักษา (McCary, 1973) ซึ่งประเด็นนี้นับเป็นข้อถกเถียงที่ยังหาข้อสรุปร่วมไม่ได้ ทั้งเหตุผลของการเกิดและเหตุผลของข้อห้าม ซึ่งแม้เรื่องนี้จะ เป็นข้อห้ามที่มีอยู่เกือบทุกสังคมและมีมานานนับแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน แต่ในความเป็นจริงพฤติกรรมประเภทนี้ก็ยังคงมีอยู่ในสังคมมนุษย์

จากพฤติกรรมทางเพศนอกกระแสที่กล่าวมาทั้งหมด จะเห็นได้ว่า มีทั้งที่ส่งผลกระทบให้เกิดผลร้ายต่อสังคม บุคคลอื่น และผู้กระทำเอง จนถึงแทบจะไม่ได้ส่งผลร้ายต่อใครเลย แต่ถึงอย่างไรก็ตาม หากเป็นพฤติกรรมทางเพศที่บิดเบี่ยงไปจากพฤติกรรมของคนส่วนใหญ่ที่เป็นกระแสหลักในสังคม ก็มักจะตกเป็นเป้าให้ถูกโจมตีและตีตราว่าเป็นบุคคลที่มีพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติ เป็นอันตราย และพยายามยกเหตุผลเพื่อชี้ให้เห็นว่าจะเกิดผลเสียตามมามากมายหากยินยอมให้มีพฤติกรรมทางเพศแบบนี้เกิดขึ้นและมีอยู่ในสังคม

แต่อย่างไรก็ตาม ข้อห้ามทางเพศกับการต่อต้านชดชืนก็ยังคงเป็นสิ่งที่มียู่ในสังคม แม้นในข้อห้ามจะมีบทลงโทษทางกฎหมายอย่างรุนแรง และได้รับการขานตอบจากหลักของศีลธรรม ประเพณี และความเชื่อของคนส่วนใหญ่ในสังคมสักเพียงไร การต่อต้านชดชืนก็ยังคงดำเนินอยู่ เช่น การช่มชืนกระทำชำเราและเพศสัมพันธ์ในสายเลือด ซึ่งทั้งสองกรณีเป็นพฤติกรรมทางเพศที่ถูกต่อต้านอย่างรุนแรงผ่านช่องทางทุกช่องทางของสังคม การกำหนดข้อห้ามอย่างรุนแรงจะยิ่งเกิดขึ้นหากเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนข้อกำหนดที่สังคมให้ความหมายว่าเป็นพฤติกรรมที่วิปริตเบี่ยงเบนไปจากพฤติกรรมของคนส่วนใหญ่หลายข้อในการกระทำเหตุการณ์เดียวกัน และหนึ่งในกรณีที่ถูกกล่าวถึงก็คือ การช่มชืนกระทำชำเราบุคคลในสายเลือด ซึ่งเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนข้อห้ามทางเพศมากกว่าหนึ่งกรณีในขณะเดียวกัน และเป็นการชดชืนข้อห้ามที่รุนแรงที่สุดของทั้งสองกลุ่มความวิปริตทางเพศ

การช่มชืนกระทำชำเราจากบุคคลภายในครอบครัว

งานวิชาการที่ศึกษาประเด็นการช่มชืนกระทำชำเราที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลร่วมสายเลือดมักเป็นไปในทิศทางที่คล้ายคลึงกัน คือมีอุบัติการณ์เกิดขึ้นในครอบครัวที่ยากจน ผู้กระทำมีการศึกษาต่ำ มีสภาพทางจิตใจที่ไม่มั่นคง ติดสุรายาเสพติด หรือมีบุคลิกภาพไร้ระเบียบและก้าวร้าว เมื่อมีความต้องการทางเพศก็จะแสวงหาจากคนที่อยู่ใกล้ตัวซึ่งมีอำนาจในการต่อต้านและปฏิเสธต่ำ (Roberts and Padgett-Yawn, 1998: 294 - 295) ประกอบกับผู้กระทำมีโอกาสและ/หรือสร้างโอกาสเพื่ออยู่ตามลำพังกับผู้ถูกกระทำในสถานที่ลับตาคน (Walker, 1996: 307 และ จักรพันธ์ชูเพชร, 2543) ทำให้การตัดสินใจและการประกอบกิจการทางเพศเป็นไปโดยปราศจากการต่อต้านจากบุคคลอื่น และสามารถบรรลุจุดประสงค์ได้โดยง่าย

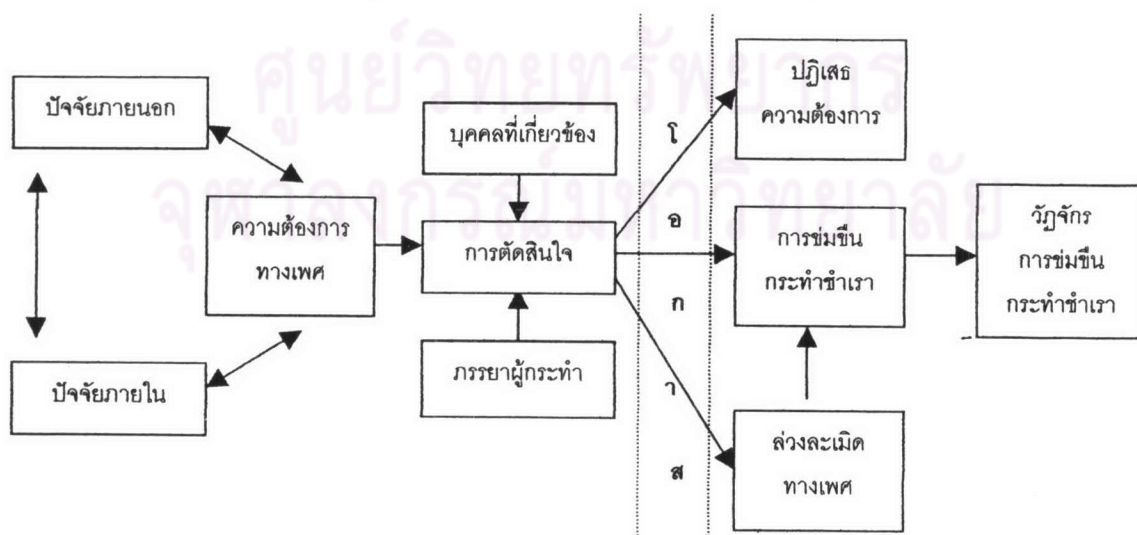
แม้การช่มชืนกระทำชำเราเป็นพฤติกรรมที่ผู้ถูกกระทำปฏิเสธกิจกรรมทางเพศนั้น แต่เหตุที่ยังยินยอมให้พฤติกรรมดำเนินต่อไปอาจเพราะการถูกช่มชู้ หรือคิดว่าไม่มีใครเชื่อในเรื่องที่ผู้ถูกกระทำจะนำไปเปิดเผย หรือผู้กระทำพยายามที่จะปิดช่องทางการเปิดเผยพฤติกรรม หรือเป็นเพราะผู้ถูกกระทำมีความเคารพและซื่อสัตย์ต่อผู้กระทำ (Foley & Davies, 1983: 380) หรือแม้ไม่ถูกช่มชู้ ผู้ถูกกระทำก็เลือกที่จะปกปิดเพราะกลัวว่าเมื่อเล่าให้คนอื่นรับรู้แล้วตนเองจะถูกต่อต้าน และไม่ได้รับการยอมรับเนื่องจากมีประสบการณ์ทางเพศในรูปแบบที่สังคมปฏิเสธ (Burgess, 1985: 709)

ผู้ถูกกระทำบางคนเปิดเผยว่าที่ปกปิดเพราะไม่มีใครถาม หากมีใครถามก็จะบอกความจริง เพราะหากตนเองต้องเป็นผู้เริ่มเล่าเรื่องเองโดยไม่มีใครถามจะรู้สึกว่าการกระทำนั้นเป็นการทรยศ ทำให้ผู้กระทำต้องรับโทษ โดยเฉพาะถ้าผู้กระทำเป็นบิดาหรือคนที่ตนเองเคารพรัก (Swanson & Biaggio, 1985: 671) จะด้วยเหตุผลใดก็ตามล้วนส่งผลให้ผู้ถูกกระทำเลือกที่จะเก็บความรู้สึกที่มีต่อเหตุการณ์ดังกล่าวไว้คนเดียว โดยเฉพาะหากค่านิยมของสังคมมองว่าผู้ถูกกระทำก็ให้ความร่วมมือในเหตุการณ์ทั้งหมดด้วยความเต็มใจ (Burgess & Holmstrom, 1974: 985) เมื่อผู้ถูกกระทำไม่กล้าที่จะบอกเล่าแก่บุคคลอื่นจึงทำให้การข่มขืนกระทำชำเราสามารถดำเนินไปได้อย่างต่อเนื่อง

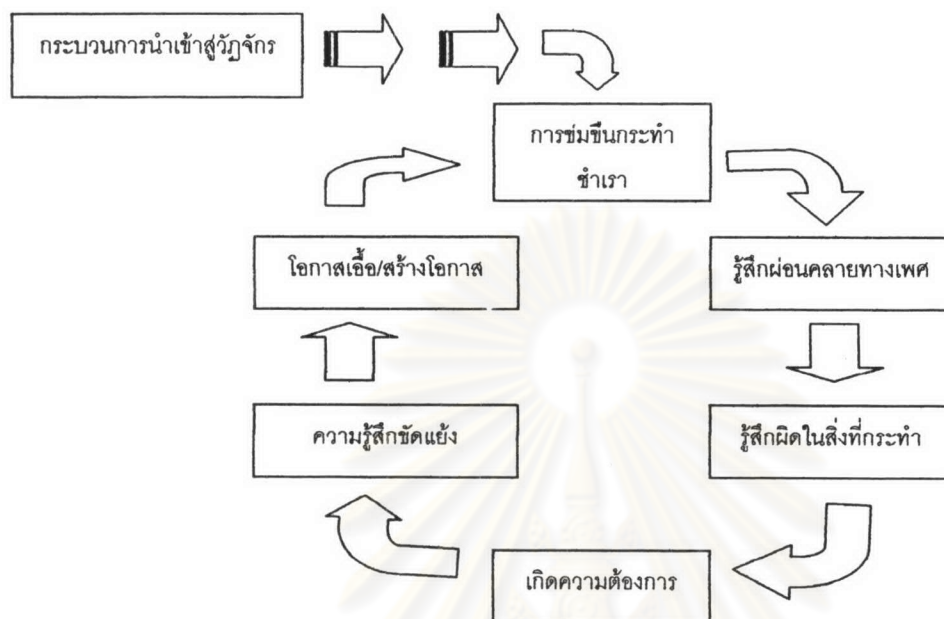
ผู้ศึกษาได้ทำการวิจัยเรื่องการข่มขืนกระทำชำเราจากบุคคลภายในครอบครัวตั้งแต่ในปี พ.ศ. 2541 ถึง 2543 และพบว่า การข่มขืนกระทำชำเราที่เกิดจากบุคคลภายในครอบครัวยังคงเป็นพฤติกรรมทางเพศที่มีอยู่ในสังคมไทยและเชื่อได้ว่าจะยังคงมีอยู่ต่อไป นอกจากนี้ผู้ศึกษายังพบอีกว่าการข่มขืนกระทำชำเราจากบุคคลภายในครอบครัวมีรูปแบบของกระบวนการที่สามารถแสดงเป็นแผนภาพได้ดังนี้ (จักร์ พันธุ์เพชร, 2543)

แผนภาพแสดงกระบวนการข่มขืนกระทำชำเราจากบุคคลภายในครอบครัว

กระบวนการเข้าสู่วัฏจักรการข่มขืนกระทำชำเรา

วัฏจักรการข่มขืนกระทำชำเรา

ที่มา : จักร์ พันธุ์ชูเพชร, 2543: 30

จากแผนภาพแสดงกระบวนการเข้าสู่วัฏจักรการข่มขืนกระทำชำเราจากบุคคลภายในครอบครัว มีการแสดงให้เห็นถึงปัจจัยเริ่มต้นสามส่วน คือ ปัจจัยภายนอก ซึ่งหมายถึงสภาวะแวดล้อมและปัจจัยทางกายภาพที่เป็นตัวกระตุ้น ส่วนที่สอง คือ ปัจจัยภายใน อันหมายถึง ความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในบุคคล และรวมความไปถึงความเป็นหญิงชาย (Gender) กับความเชื่อของบุคคล อันเป็นลักษณะนามธรรมด้วย สำหรับปัจจัยส่วนที่สาม คือ ความต้องการทางเพศ ซึ่งถูกแยกออกมาจากสองส่วนแรกเพราะมีความคลุมเครือเกินกว่าจะระบุลงไปว่าเป็นเรื่องของร่างกายหรือจิตใจ แต่ทั้งสามส่วนล้วนส่งผลถึงกันในลักษณะที่เป็นได้ทั้งเหตุและผลต่อเนื่องของกันและกัน ภายหลังจากเกิดความต้องการทางเพศ ก็จะมีบุคคลที่เกี่ยวข้องและโอกาสเป็นตัวแปรร่วมที่สำคัญ ซึ่งผลที่ได้อาจเป็นไปได้ใน 3 ลักษณะ กล่าวคือ การปฏิเสธความต้องการ การล่องละเมิดทางเพศอย่างอื่นที่ไม่ใช่การข่มขืนกระทำชำเรา แต่ทั้งนี้ก็เป็นไปได้ที่ภายหลังจากการละเมิดทางเพศจะส่งผลกลายเป็นแรงกระตุ้นจนก้าวไปสู่ทางเลือกที่สาม คือการข่มขืนกระทำชำเรา

เพศสัมพันธ์ในสายเลือด: ปฐมปุจฉา

แม้ผลการศึกษาเรื่องการข่มขืนกระทำชำเราที่เกิดจากบุคคลภายในครอบครัวในครั้งนั้น จะสามารถตอบคำถามและพิสูจน์สมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ได้ แต่ก็มีข้อสงสัยที่เกิดขึ้นต่อเนื่อง เมื่อผล การศึกษาวิจัยไม่สามารถอธิบายถึงตรรกะอันเป็นการแสดงถึงวิถีคิดของผู้ที่ตัดสินใจมีพฤติกรรมทาง เพศที่เบี่ยงเบนไปจากมาตรฐานของคนส่วนใหญ่ในสังคมได้ ประกอบกับได้พบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมอีก ว่า เพศสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลร่วมสายโลหิตนอกจากจะเกิดขึ้นจากการถูกฝ่ายชายข่มขืน กระทำชำเราแล้ว ยังมีกรณีที่ทั้งสองฝ่ายต่างมีเจตนาที่จะมีเพศสัมพันธ์ระหว่างกันทั้งที่ทราบดีถึง สายสัมพันธ์ทางสายเลือด ซึ่งมีทั้งพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่งของชีวิต และพฤติกรรมที่ทั้งคู่ ยังคงดำเนินชีวิตอยู่กินกันเยี่ยงสามี-ภรรยา

จากข้อเท็จจริงที่มีอยู่ในสังคมไทย ทำให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาในรายละเอียดเกี่ยวกับกรณี พฤติกรรมทางเพศที่สังคมของคนส่วนใหญ่ตีตราว่าเป็นพฤติกรรมของพวกกามวิปริต และเพื่อให้ การวิจัยมีขอบเขตและเป้าหมายการศึกษาที่ชัดเจน ผู้ศึกษาจึงเลือกศึกษาเฉพาะกรณี “การมีเพศ สัมพันธ์ในสายเลือดที่ทั้งคู่กระทำต่อกันด้วยความยินยอมพร้อมใจไม่ว่าจะเป็นในช่วงหนึ่งช่วงใด และเกิดเป็นพฤติกรรมทางเพศที่กระทำต่อกันเป็นปกติวิสัยอย่างน้อยในช่วงเวลาหนึ่งของชีวิต” เพื่อตอบคำถามว่า บุคคลผู้มีพฤติกรรมทางเพศที่เบี่ยงเบนออกไปจากกฎระเบียบของสังคมเหล่านั้น พวกเขามีตรรกะอะไรหรือไม่ที่ใช้ในการรองรับหรืออธิบายการกระทำของตนซึ่งเป็นการกระทำที่ ต่อต้านขัดขืนและฝ่าฝืนต่อข้อกำหนดทางเพศของสังคม และหากคำตอบที่ได้คือ บุคคลเหล่านั้นมี ตรรกะรองรับการกระทำของตนให้สามารถดำเนินต่อไปได้จนสมประสงค์ สิ่งที่จะต้องค้นหาต่อไปก็ คือ ตรรกะที่ทั้งสองฝ่ายมีอยู่และใช้ในการสร้างความชอบธรรมต่อการกระทำอันบิดเบี้ยวไปจาก พฤติกรรมทางเพศของคนกระแสหลักในสังคมนั้นคืออะไร

วิทยานิพนธ์เรื่อง “เพศสัมพันธ์ในสายเลือด: ตรรกะแห่งการต่อต้านขัดขืน” จึงมีมูลเหตุ มาจากการได้พบเห็นปรากฏการณ์อันเป็นข้อเท็จจริงในสังคมไทย ภายหลังจากที่ได้ทำการวิจัย ภาคสนาม ซึ่งจากข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดข้อสงสัยต่อปรากฏการณ์นั้น และเพื่อที่จะตอบ คำถามและอธิบายข้อสงสัยที่เกิดขึ้นจึงเป็นมูลเหตุให้ผู้ศึกษาเลือกที่จะศึกษาวิจัยในประเด็นของ การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลร่วมสายโลหิตที่เกิดขึ้นจากการยินยอมพร้อมใจของบุคคลทั้งสองฝ่าย

เพศสัมพันธ์ในสายเลือด: ศึกษาไปเพื่ออะไร

ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า ปรัชญาการณการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลร่วมสายโลหิตในสังคมไทยยังคงมีปรากฏให้เห็นแม้บริบทรอบข้างจะเต็มไปด้วยเส้นใยของข้อห้ามที่ตึงแน่นทั้งในมิติของโลกแห่งเรือนร่างและโลกแห่งจิตวิญญาณ และยิ่งไปกว่านั้นก็คือ การมีอุปติการณของเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลร่วมสายโลหิตที่ทั้งสองฝ่ายยินยอมพร้อมใจและกระทำตนเสมือนคู่รักทั่วไปในสังคม ที่ปรารถนาการสมรส การมีทายาทสืบเชื้อสายวงศ์ตระกูล และการสร้างครอบครัวในฐานะสามี-ภรรยาเช่นคู่รักคนอื่น ๆ

งานวิจัยชิ้นนี้จึงมุ่งหวังที่จะศึกษาเพื่อค้นหาความจริงเกี่ยวกับปรากฏการณ์ทางเพศที่สังคมไทยต่อต้านและปฏิเสธ โดยหวังว่าเมื่อทำการศึกษาแล้ว จะทำให้ทราบและเข้าใจในวาทกรรมที่เกี่ยวข้องกับข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือด (incest taboo) โดยเฉพาะในกรอบของสังคมไทย วัตถุประสงค์ข้อที่สอง เพื่อศึกษาถึงกระบวนการและเทคนิควิธีของวาทกรรมที่เกี่ยวข้องกับข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดว่า ในภาคปฏิบัติของวาทกรรมเหล่านั้นมีลักษณะของการเข้าไปจัดระเบียบสังคม (social order) ได้อย่างไร และประเด็นสุดท้ายเป็นการมุ่งศึกษาเพื่อค้นหาตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืน (logic of resistance) ของบุคคลที่มีพฤติกรรมฝ่าฝืนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดที่เกิดขึ้นในสังคมไทยว่า บุคคลที่มีพฤติกรรมทางเพศที่ต่อต้านขัดขืนข้อห้ามดังกล่าวมีตรรกะอะไรเป็นรากฐานรองรับ จนก่อให้เกิดการกระทำที่ฝ่าฝืนข้อห้ามของสังคมได้ ทั้งที่สังคมเต็มไปด้วยข้อห้ามที่เข้มแข็งในการกำหนดพฤติกรรมทางเพศของบุคคลให้เป็นไปในทิศทางที่ต้องการ

จากจุดมุ่งหมายทั้งสามประการที่มีรากฐานมาจากการมุ่งแสวงหาคำตอบต่อคำถามที่ยังไม่มีงานศึกษาวิจัยชิ้นใดในสังคมไทยให้ความกระจ่างได้เพียงพอ และดูเหมือนจะเป็นประเด็นปัญหาที่ถูกละเลยอย่างยิ่งในกรณีการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดที่เกิดจากความยินยอมพร้อมใจของผู้กระทำทั้งสองฝ่าย เป็นเหตุให้งานวิจัยนี้มีเป้าหมายที่จะทำการศึกษาและหาคำตอบเพื่อเติมเต็มองค์ความรู้ที่ขาดหายแม้เพียงเลี้ยวส่วน เพื่อให้ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในสังคมไทยได้รับการคลี่คลายขยายตัวในปมปัญหาที่เป็นคำถามและขาดแคลนคำอธิบาย

ข้อเสนอที่ต้องการพิสูจน์

งานชิ้นนี้มีข้อเสนอที่ต้องการจะพิสูจน์อยู่สองประการ โดยประการแรกเป็นประเด็นที่ว่าด้วยความผิดของพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลร่วมสายโลหิต และประการที่สองเป็นข้อเสนอที่ว่าด้วยตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนของบุคคลที่มีพฤติกรรมดังกล่าว

ในส่วนที่ว่าด้วยความผิดของพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลร่วมสายโลหิตนั้น ผู้ศึกษามีข้อเสนอที่ต้องการพิสูจน์ว่า การมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดไม่ได้เป็นการกระทำที่เป็นความผิดในตัวเอง แต่ได้ถูก "วาทกรรมเพศปฏิบัติกระแสหลัก" ของสังคมเข้ามาจัดการทำให้พฤติกรรมดังกล่าวกลายเป็นพฤติกรรมที่ผิดและไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมโดยทั่วไป หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ พฤติกรรมเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลร่วมสายโลหิตได้ถูกวาทกรรมที่ต่อต้านเข้ามาแย่งชิงเบียดไล่ และจัดการในลักษณะของการแทรกซึมและยึดครองจนไม่เหลือพื้นที่ (space) ให้กับผู้มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดสามารถแสดงตนได้อย่างเท่าเทียมกับบุคคลร่วมสังคม

ข้อเสนอประการที่สอง ว่าด้วยตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืน เป็นข้อเสนอที่เกิดขึ้นบนพื้นฐานข้อเท็จจริงของพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลร่วมสายโลหิต เมื่อสังคมไทยยังคงมีบุคคลที่มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือด ทั้งที่พฤติกรรมดังกล่าวเป็นสิ่งต้องห้ามและมีบทลงโทษต่อบุคคลที่ฝ่าฝืน ย่อมแสดงให้เห็นว่า บุคคลที่มีพฤติกรรมฝ่าฝืนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดต่างมีตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืน (logic of resistance) เป็นรากฐานความคิดและถูกนำมาใช้อธิบายเพื่อรองรับความชอบธรรมในพฤติกรรมของตน ส่งผลให้บุคคลเหล่านั้นยังคงแสดงพฤติกรรมดังกล่าวต่อไปได้

เพื่อพิสูจน์ข้อเสนอทั้งสองประการ จึงทำให้งานชิ้นนี้จะต้องประกอบด้วยข้อมูลในสองลักษณะ นั่นคือ ข้อมูลที่ว่าด้วยวาทกรรมซึ่งมีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลร่วมสายโลหิต เพื่อใช้ในการพิสูจน์ข้อเสนอประการแรก ส่วนข้อมูลในลักษณะที่สองจะเป็นข้อมูลเชิงประจักษ์ (empirical data) ที่ได้จากการเก็บข้อมูลภาคสนาม โดยเป็นข้อเท็จจริงที่ถูกถ่ายทอดจากผู้ที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์กับบุคคลร่วมสายโลหิต เพื่อใช้ในการพิสูจน์ข้อเสนอในประการที่สอง

“คำ” และ “ความหมาย” ในงานวิจัย

พฤติกรรมนำ หมายถึง พฤติกรรมทางเพศที่เกิดขึ้นก่อนที่บุคคลนั้นจะร่วมประเวณีกับบุคคลร่วมสายโลหิต โดยเป็นพฤติกรรมที่เล็งผลไปที่บุคคลเป้าหมายซึ่งต้องการที่จะร่วมประเวณีด้วย ไม่ที่จะเป็นการกระทำโดยตรงต่อร่างกายของบุคคลเป้าหมาย เช่น การจูบ และ/หรือสัมผัสร่างกาย หรือกระทำต่อคนอื่นให้บุคคลเป้าหมายรับรู้ เช่น การร่วมเพศกับบุคคลอื่นให้บุคคลเป้าหมายได้ยิน และ/หรือได้เห็น หรือพฤติกรรมที่มีต่อตนเองหรือต่อสิ่งอื่น โดยมีเป้าประสงค์เพื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศแก่บุคคลเป้าหมาย เช่น การอดอวัยวะเพศ หรือการนำหนังสือ ภาพยนตร์ วิดีโอที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการร่วมเพศมาให้บุคคลเป้าหมายชม

เพศสัมพันธ์ หรือ ความสัมพันธ์ทางเพศ หมายถึง การกระทำที่สื่อแสดงถึงความปรารถนาทางเพศที่บุคคลสองฝ่ายกระทำต่อกัน เช่น การกอด จูบ สัมผัส หรือร่วมเพศ แต่ทั้งนี้จะต้องเป็นไป โดยมีเป้าประสงค์เพื่อสนองตอบต่ออารมณ์ความต้องการทางเพศของตนและ/หรือฝ่ายตรงข้ามเป็นพื้นฐาน

การร่วมเพศ หมายถึง การที่ฝ่ายชายใช้อวัยวะเพศของตนสอดใส่เข้าไปในช่องคลอดหรือทวารหนักของฝ่ายหญิง ไม่ว่าจะฝ่ายชายจะมีการหลั่งน้ำอสุจิหรือไม่ก็ตาม ซึ่งหากเป็นการร่วมเพศทางช่องคลอดของฝ่ายหญิงจะใช้คำว่า “การร่วมเพศ” แต่หากเป็นการร่วมเพศทางทวารหนักจะมีคำขยายต่อว่าเป็น “การร่วมเพศทางทวารหนัก”

เพื่อให้การรายงานผลการศึกษาเกิดความเข้าใจและจำเจ จึงอาจพบคำว่า “การสมสู่” หรือ “ร่วมประเวณี” ในงานชิ้นนี้ด้วย โดยมีนัยที่แสดงถึงพฤติกรรมทางเพศในความหมายที่มีได้แตกต่างไปจากการร่วมเพศแต่อย่างใด

อินเซส (incest) หมายถึง ข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลบางกลุ่มกับบุคคลอีกกลุ่มหนึ่ง อาจเป็นการห้ามมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลภายในหมู่บ้าน หรือห้ามมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลที่เป็นญาติในบาง “ความสัมพันธ์ทางเครือญาติ” แต่ในงานวิจัยนี้จะศึกษาเพียงเฉพาะในประเด็นของการห้ามมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลที่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือด หรือที่ใช้คำว่า ข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือด

เพศสัมพันธ์ในสายเลือด หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์ในทุกลักษณะที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลสืบสายโลหิตขึ้นไปหรือลงมา รวมถึงระหว่างพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน หรือระหว่างพี่น้องร่วมบิดาหรือมารดาเดียวกัน โดยยึดหลักการสืบสายโลหิตตามความจริง

การยินยอมพร้อมใจ หมายถึง การตระหนักรู้ถึงสิ่งที่ตนกระทำหรือจะกระทำ โดยมีได้ถูกปิดบังข้อมูล หรือรับข้อมูลที่ผิดพลาด ไม่สมบูรณ์ แต่ยินดีและ/หรือพึงพอใจที่จะให้การกระทำนั้นเกิดขึ้น ในงานชิ้นนี้ถือความยินยอมพร้อมใจที่เกิดขึ้นแม้เพียงในช่วงใดช่วงหนึ่งของการมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือด

ผู้มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์ในสายเลือด หรือ ผู้เคยกระทำ หมายถึง บุคคลที่เคยมีและ/หรือยังคงมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์กับบุคคลร่วมสายโลหิตอยู่

ตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจน หมายถึง ความคิด ความเชื่อของบุคคลที่เป็นรากฐานก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ต่อต้านชัดเจนและฝ่าฝืนข้อบัญญัติทางสังคม และ/หรือความคิด ความเชื่อที่บุคคลผู้มีพฤติกรรมที่ฝ่าฝืนข้อห้ามทางสังคมนำมาใช้เป็นเหตุผลอธิบายเพื่อสนับสนุนและ/หรือส่งเสริมการกระทำของตนให้มีความชอบธรรมภายในกรอบคิดของบุคคลนั้น อันเป็นผลให้บุคคลดังกล่าวเป็นผู้มีพฤติกรรมที่แตกต่างในลักษณะที่เป็นการต่อต้านชัดเจนและฝ่าฝืนข้อห้ามทางสังคม

กรรมวิธีในการศึกษา

ใช้วิธีการวิเคราะห์วาทกรรม (discourse) ร่วมกับวิธีการทางชาติพันธุ์ (ethnomethodology) โดยในส่วนของวิเคราะห์วาทกรรมเป็นกระบวนการหลักที่ใช้ในการค้นหาคำตอบและพิสูจน์ข้อเสนอที่ว่าด้วยความผิดของพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลร่วมสายโลหิตว่า “ความผิด” ของพฤติกรรมดังกล่าวเป็น “ความผิด” ที่ถูกสร้างขึ้นจากวาทกรรมกระแสหลักหรือว่าเป็น “ความผิด” ที่มีอยู่ในเนื้อหาของพฤติกรรม ส่วนวิธีการทางชาติพันธุ์เป็นกระบวนการหลักที่ใช้ศึกษากับบุคคลที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์ในสายเลือด เพื่อให้บุคคลผู้มีประสบการณ์ได้ถ่ายทอดเรื่องราวและตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนในฐานะเสียงโต้แย้งจากรอบนอก (local character of criticism) ที่มี

ความแตกต่างและขัดแย้งจากพฤติกรรมทางเพศที่คนกลุ่มใหญ่ในสังคมถือปฏิบัติ ข้อมูลในส่วนนี้ จึงมาจาก “เรื่องเล่า” ของผู้ให้สัมภาษณ์ อย่างไรก็ตาม “เรื่องเล่า” ในงานชิ้นนี้มีได้เพียงการนำเสนอ ข้อมูลในฐานะผู้ลดทอนความน่าเชื่อถือ (the grand narrative has lost its credibility) ของความจริง ที่voudอ้าง (truth claims) ในสังคมกระแสหลัก (Lyotard, 1984: 37) แต่ยังมีหมายถึงวาทกรรมชุดหนึ่ง ที่แสดงตัวออกมา และเป็นช่องทางหลักที่สำคัญในการเข้าถึงและการวิเคราะห์ตรรกแห่งการต่อต้าน ชัดขึ้น “เรื่องเล่า” จึงเป็น “ข้อมูลสำคัญ” ในฐานะ “วาทกรรม” ของบุคคลที่เป็นเป้าหมายการศึกษา

ประโยชน์ที่คาดหวังหลังการวิจัย

ภายหลังที่ได้ทำการศึกษาเพื่อพิสูจน์ข้อเสนอบทละครเรื่องเพศสัมพันธ์ในสายเลือด ในกรณีที่เกิดจากการยินยอมพร้อมใจของบุคคลทั้งสองแล้ว ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับเป็นผลตามมาในประการแรก คือ ทำให้เราสามารถทราบถึงตรรกแห่งการต่อต้านชัดขึ้นของบุคคลที่มีพฤติกรรมฝ่าฝืนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลร่วมสายโลหิต เป็นการเปิดพรมแดนความรู้ในกลุ่มบุคคลที่มีพฤติกรรมทางเพศ ที่แตกต่างและฝ่าฝืนข้อห้ามกระแสหลัก โดยการเปิดพื้นที่ให้มีการโต้แย้งและอธิบายด้วย “เสียง” ของผู้ต่อต้านชัดขึ้นที่ส่งผ่าน “เรื่องเล่า” ที่พวกเขาถ่ายทอด

ประการที่สอง ทำให้เกิดการค้นพบกรอบความคิดที่ถูกกดทับด้วยอำนาจและ/หรือกระบวนการทัศน์เดิม อันเป็นผลมาจากการรื้อระบบคิดเก่าที่ปฏิเสธ กดทับ และเบียดไล่พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือด เป็นการเปิดช่องทางให้กรอบคิดที่แตกต่างได้มีโอกาสเผยตัว และนำความรู้ที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาแก้ไขปรับปรุงข้อบัญญัติทางกฎหมาย รวมไปถึงบทลงโทษที่ เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลร่วมสายโลหิตให้เกิดความเหมาะสมและสอดคล้องกับข้อเท็จจริง

ประโยชน์ประการสุดท้าย คือ การไม่ยึดติดกับภาพตายตัว (stereotype) ที่มองว่าการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลร่วมสายเลือดเป็นสิ่งที่ผิดและน่ารังเกียจ โดยยินยอมที่จะรับรู้และยอมรับการมองพฤติกรรมดังกล่าวในแง่มุมอื่นที่แตกต่างไปจากเดิม